

קנה מן הנער טרנויסטור, שהיה בתיקו של הנרצה, במחיר של 15 ל"י. אבל ב" בית המשפט אישר מאיר שושנה כי קנה טרנויסטור מהילד הרוצח, אך הציג מכ" שיר שלא היה שייך כלל לנרצה. נוכח התעלומה, ציווה השופט לעצור את שני האחים שושנה להמשך החקירה. הנער, המוכר למיטרה כעבריין מועד מגיל 9, צפוי ל-10 שנות מאסר, וגם זאת רק בהתחשב בגילו הרך: המיטרה מצידה מצאה כנראה בילד בן 12 גואל משמיה לגבי חידות רצח בלתי מפוענחות אחרות במחוז תל-אביב.

מראה העזובה בגמזו עיר רפאים

יגדלו פאות ווקנים, שלא יתגלחו בתער. אנשים מסוג זה קיימים רק בבני ברק ובמאה שערים. ואלה משם לא קופי צים על המציאה ששמה גמזו. לכן גווע הכפר הזה כבר 11 שנים. ואיש אינו נר קף אצבע.

„אנחנו, שאיננו דתיים קנאים, מהוים קצת פחות ממצית התושבים. ועד ה" כפר הוא בידי הרב. והרב עושה בוועד ובתקציב הכפר כעולה על רוחו.

„הוא הכריז כי בית הכנסת שלנו טמא, משום שאין בו מספיק הפרדה בין הנ" שים לגברים. הוא נהגה מכל רגע שהוא שולט בכפר הזה, והדבר האחרון שהוא יסכים לו זה שאנשים חדשים יבואו ל- כאן ויציאו מידיו את רסן השילטון.”

גם זו לטובה. עד כאן סיפורו של מושבניק. הרב עצמו לא התעניין כלל בדעת תושבי כפרו אודותיו. עיתונות, ל- דעתו, היא מוקצה מחמת מיאוס. וכשומר נפש נאמן הוא לחק ממנה.

מי שהיה מוכן להגיב על ההאשמות כי מושב במדינה הפך לעיריה במערב הפרוע, הנתונה לשילטון הבלעדי של „ה" גיבור הרע“, היה אליהו אלקלעי, מנהל החבל התיכון של הסוכנות. אליו שייכת גמזו.

„זהו מקום קשה“, אמר אלקלעי „אד" מה רעה, רוויית סיד פעיל. עד מלחמת ששת הימים היה המקום רע גם מבחינה ביטחונית. יש במקום התנגשות עדתית ודתית חזקה. בין ותיקי המקום שנותנו ובין עולים קנאים פחות מצפון אפריקה שהובאו למקום ב-56. והגרוע מכל יש למקום באמת מנהיג רוחני קשה. הרב המקומי שהוא אדם דתי קיצוני מאוד. לפני כחצי שנה הצגנו בפני פא"י אול- טימטום. או שימצאו דרך לרסן את הרב וליישב את המקום. או שניישבו באנשים משלנו ללא התחשבות בהם.”

נוכח פנייה קשוחה זו מצא אנשי פא"י תושבים ממושך ברקת שהסכימו להתיי- שב בגמזו. גם זו לטובה.

כבר נשלחו מכתבים ל-13 זוגות צעירי רים מברקת לבוא ולקבל משקים בגמזו. „אני לא אשחק עם העניין הזה, ירצה הרב או לא ירצה, האנשים האלה יתיישבו בגמזו.“ אמר אלקלעי. „הצעתי לרב מרקוביץ שיעשה לעצמו מובלעת קטנה בכפר. אם אינו מוכן לעזוב לגמרי את המקום, הרי שיכבד ויטול את עדת חסי- דיו הקטנה ויתיישב באחד הרחובות ה" צדדיים הגטושים של גמזו ושם ינהלו את חייהם בניטו נפרד.

„בלאו הכי איני רואה לו עתיד גדול בכפר. אנשי ברקת הם יוצאי דרום-תימן. הם דתיים אמנם אך באורח אחר ובנוסח שונה לחלוטין ממנו. וקשה לי לראות או- תו מצליח כמנהיגם הרוחני.”

חוקריה מעלים עתה השערה כי הנער ניצע גם את רצח בעל המכולת ברחוב טשרניחובסקי בתל-אביב.

עובדה מקשרת אחת מודקרת מיד ל- עין: רחוב טשרניחובסקי מקביל לרחוב המלך ג'ורג' בו נרצח אליעזר וינברגר. יש רק לקוות כי בידי המיטרה קשרים אמיצים יותר לחיבור שתי פרשיות ה" רצח.

התישבות

גומזים

את גמזו

באיזור יערות בן-שמן, במקום מוקף טרשים וגבעות, החוק מישב ומעין-אדם, שוכן כפר בשם גמזו. מרוק נראה ה" מושב כמו כל מושב אחר במרכז הארץ. רק מי שיתקרב אל בתי הכפר הפזורים על צלע גבעה, יגלה כי הם ריקים בר-י כם: חלונות מנותצים, אסמים קרועי גנות, גדרות בקר ריקות מעלות קוצים, לבנים מאובקים.

רחובות שלמים בלא נפש חיה. הרה הנושבת בדרכים הריקות, מעיפה שרידי מלבושים ישנים, ומחריקת דלתות שבהן אין יוצא ואין בא.

רק בקצהו המרוחק של הכפר, לצדי שביל עפר קרע, מתנופפים כבסים לחים בחצרותיהם של מיספר בתים.

זה כל מה שנתר ממושב של תנועת פועלי אגודת ישראל. מושב ששנה עם הקמתו בשנת 1950. שמונים משפחות. או היה זה מושב-ספר. כיום כשהוא נמצא במרכז המדינה, יושבות בו 20 משפחות בלבד. כשחלק מהן על סף עויבת המקום. **האבות עברו — הבנים למדו.**

אחד מאותם מעטים היושבים עדיין ב- גמזו הוא עמרם עמוס, עובד-אדמה בן 30, שהגיע לכפר ב-1955 ממרוקו.

וכך מצטיירים תולדות המקום לפי סיי פורו של עמרם. המושב הוקם על ידי גרעין של משפחות דתיות יוצאות מרכז אירופה. הן לא היו בדיוק אהבות אד- מה. בעוד הבנים רחוקים מהמושב ומפוי זרים בכל ישיבות הארץ, עסקו האבות בגידול בקר.

שאיפתו של תושב גמזו דאו, היתה למכור את פרותיו ברווח יפה ולעקור ב" עזרתו ל"ק בני-ברק. את המשקים עצי- סם גיהלו בשיטה אכסטטיבית. כלומר הניחו לעניינים להסתדר מעצמם. ירצה הבקר לאכול, ימצא לו מספיק עשב ב- סביבה. לא ירצה, לא יאכל.

ב-1957 יצאו ראשוני העוזבים. הם הצי- ליחו למכור את הבקר אותו קיבלו עם התישבותם, ופנו לעיסוקים מקודשים ו-

בירה

”מפבי”

מברכת את כל

עם ישראל לחג המכבים

מפעלי הבירה בישראל